

ကလျာ

(ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ)

ချစ်နိမိတ်မိုး

"အချစ်တွေ အမုန်းတွေ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းများ နဲ့ ကလဲ့စား၊ ကရုဏာနဲ့ ဒေါသ၊ မုဒိတာနဲ့ မနာလိုခြင်းစတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်ထားတွေနဲ့ အတူ ..."

"နေရချိန်နည်းလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲမျိုးစုံ၊ အဖြစ်အပျက် များစွာနဲ့ ကြုံဆုံရတတ်ကြပါလား။"

ဓမ္မတေးအလင်္ကာကို ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ရွတ်နေသည် သို့ ကြီးကြီးတင့်တယ် ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် ပြင်ပဝန်းကျင်သို့ မျှော်ငေးရင်း လောကကို သံဝေဂဖြင့် ရှုကြည့်နေပါ၏။

"အဘဦးဥက္ကာ ပြန်ရောက်လာတာကို ပြောတာလားဟင်... ကြီးကြီး တင့်"

"အေးပေါ့"

"ဒီခြံကြီးကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မလာနဲ့ လို့ အပြာခံထားရတဲ့ အ တိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ မလာဘဲ နေရှာပါတယ်ဆို"

"မိုးပွင့်ဖြူ"မှာ သူ့ကြီးကြီးတင့်၏ အဖြေကို စောင့်မျှော်နေရှာသည် ။

"အင်း"

"ခုတော့... ဖေဖေကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရှာဖွေပြီး သမီးရဲ့ ဆရာတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ဒီခြံကို ပြန်လာဖို့ ခေါ်တော့လည်း ပြန်လာရရှာတယ်၊ အဘဥက္ကာဟာ သနားစရာသိပ်ကောင်းတယ်နော် ကြီးကြီးတင့်"

ကြီးကြီးတင့်က ငြိမ်နေသာအကြည့်နှင့် ပင် ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။

"ဦးဥက္ကာရင်ထဲကို တစ်ဖက်လူရဲ့ မစင်ကြယ်မှု အညစ်အကြေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သွန်းလောင်းကြပါစေ... သူ့ရင်ထဲမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း သိတာခုနစ်တန် အမြဲစီးဆင်းနေသလားပဲ။ အားလုံးဟာ လွင့်စင်ဖြူလွင့် စင်သွားစေခဲ့တယ်"

"ဖေဖေနဲ့ ဦးဥက္ကာရော အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ကြသေးလား"

"ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး"

"ဒါဆို တော်ပါသေးရဲ့ ။ သမီးကြောင့် များ အဘဥက္ကာကို သက်သက် ပြန်ခေါ်ရတာလားလို့ "

"စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်အတွက် အမုန်းအငြိုးနဲ့ အာဃာ တဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိမှာ လဲ။ သမီးရဲ့ ဖေဖေ မောင်သက်မောင်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် သမီးမေမေတို့ မိသားစုနဲ့ ကတော့ အကြီးအကျယ်ပြဿ နာတက်ခဲ့ကြတယ်လေ"

"ဒါတွေ သမီးသိတယ်လေ ကြီးကြီးတင့်"

"အေး... ခုလို သူတို့ နှစ်ယောက် ပြန်ပြီး ပေါင်းစည်းမိကြတာမြင်ရ တော့ ကြီးကြီးတင့် ရင် ချမ်းမြေ့လိုက်ရတာ၊ သမီးကို ဖခင်နှစ်ယောက် က ဝိုင်းထိန်းပေးကြသလိုပါပဲလေ"

"သမီးလည်း လေ... အဘဥက္ကာကို ဖေဖေလောက်မချစ်နိုင်ပေမယ့် ဖေဖေပြီးရင်တော့ လေးစားကြည်ညိုစွာ ချစ်ခင်ရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အ ဘဥက္ကာပါပဲ ကြီးကြီးရယ်"

"သူတော်ကောင်းကြီးပါကွယ်။ ဒီခြံဟာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ သူနေသွားခဲ့တဲ့ နေရာပါ"

ကြီးကြီးတင့်သည် ဦးဥက္ကာပေါ်၌ ထာဝရလိုလားနှစ်ခြိုက်စွာ ရှိနေ
တတ်ပါသည်။ ။ ထမင်းစားပြီးချိန်မှ 'ဗလူဗင်မင်'
အားဆေးတောင့်ကိုမျိုပြီး သူ့အိပ်ရာကိုသန့်စင်နေပါ၏။ သူ နေ့လယ် တ
စ်ရေးအိပ်ပေတော့မည်။

မိုးပွင့်ဖြူမှာ ကြီးကြီးတင့်အခန်းမှ ထွက်ပြီး ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘု
ရားခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဖန်ပန်းအိုးများ ၌ ရေနည်းနေသဖြင့်
အပေါ်ထပ် ရေဘုံပိုင်မှ ရေတစ်ဖလားခပ်ပြီး လိုက်ဖြည့်သည်။ ။

ပန်းကလည်း နွမ်းလွယ်လိုက်တာ...

"ဒေါရစ်(စ်)တက်ခိုင်းတဲ့ ဂျပန်ပြည်က ဘွဲ့လက်မှတ်ရထားတဲ့ ပန်း
အိုးထိုးနည်းသင်တန်း သွားတက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ ခြံထဲကပန်းတွေကို ဘု
ရားစင်၊ အပေါ်အောက်ဧည့်ခန်းနဲ့ အခန်းထောင့်တွေမှာ အလှဆုံးပြင်နိုင်
မှာ "

"အသက်ငယ်ပြီး ကျန်းမာသန်းစွမ်းသူတိုင်း အလကားအအားနေ
တာ ဖေဖေမကြိုက်ဘူး။ တစ်ခုခုမှာ အမြဲအာရုံစိုက်နေစေချင်တယ်၊
ကြိုးစားနေစေချင်တယ်၊ အားလုံးဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ရမယ်၊
ဒါပေမဲ့ စိတ်မဝင်စားတာကို အတင်းနှစ်ပြီး လုပ်နေရတာမျိုး မဖြစ်စေချ
င်ဘူး။ တစ်ခုခုလေး ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမယ့် ဝါသနာပါရာအလုပ်ကို
လုပ်သင့်တယ်သမီး"

ဆိုသော ဖေဖေဦးသက်မောင် ဩဝါဒကြောင့် ပန်းအလှပြင်ပညာသ
င်ရန် စိတ်ကူးရသွားခဲ့ခြင်းပါ။ လောလောဆယ်လည်း 'အလင်္ကာစာပေ'
၏ ကိစ္စများကို လုံ့လနှင့် ဝါသနာရောယှက်ပြီး ဖေဖေစေခိုင်းချက်အတို
င်း ဆောင်ရွက်နေရင်း...

တစ်ဖက်က ဝါသနာအရ အဘဦးဥက္ကာနှင့် 'စောင်းပညာ'ကို လေးမြဲ

တံနာယူစွာ သင်ကြားနေသော မိုးပွင့်ဖြူပါ...

အတွေးသည် ဝဲနေသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်နှယ် ရှိနေရာမှ ပန်းတစ်ပွင့်ပေါ်တွင် ရပ်နားသွားသည် သို့ပင် အဘဥက္ကဏ္ဍ၏ အကြောင်းရာ၌ ရပ်တန့်ကာ ရှည်ဝေးစွာ တွေးဖြစ်သွားသည်။ ။

တစ်ချိန်သောအခါက ဤဂွတ္တလစ်ရှိ ခြံကြီးကို မိုးပွင့်ဖြူ၏ မိခင်ဘက်မှ မိဘများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ။ အလိုလိုက်ထားလွန်းသော သမီးချောနှစ်ယောက်ရှိပါ၏။

တစ်ယောက်က ‘မြင့်ဖြူဖြူ’... မိုးပွင့်ဖြူ၏ မိခင်...

အငယ်က ‘မြင့်မူမူ’...

ချမ်းသာသောမိဘများ ၏ အလိုလိုက်ထားလွန်းသောသမီးနှစ်ယောက်မို့ ‘ကဲတယ်’ဟူသော ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့နှင့် နေခဲ့ကြသူများ ပါ...

မြင့်ဖြူဖြူက စည်းကမ်းကြီးသော အလုပ်ကြိုးစားလွန်းသော ‘ဦးသက်မောင်’နှင့် လက်ထပ်လိုက်သဖြင့် တည်ငြိမ်သွားသော်လည်း ...

မြင့်မူမူသည် အမျိုးသားငယ်တို့ လောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ‘လွယ်တယ်’ဆိုသော မဟာဘွဲ့ကိုပါ ထပ်ရခဲ့သည်။ ။ မိဘမနိုင်တော့၊ နောက်ဆုံး ရှုပ်ရှင်နှစ်ကားလောက်မှာ ဇာတ်ရန်ဝင်လုပ်လိုက်ပြီးချိန်တွင် အဘဥက္ကဏ္ဍပါဝင်လာရသော ပြဿနာ စတော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ဦးဥက္ကဏ္ဍသည် အသက်လေးဆယ်နီးပါးအရွယ် လူပျိုလူရိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ မိုးပွင့်ဖြူတို့ ၏ အဘိုး ‘ဦးမောင်မောင်မြင့်’၏ စိတ်ချယုံကြည်အားကိုးရဆုံးသော တပည့်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၍ စက်ရုံမှာမထား၊ တိုက်၏ ခေါင်းရင်းထောင့်တွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်တစ်လုံးနှင့် သီးသန့်နေစေခဲ့သည်။ ။ စက်ရုံလုပ်ငန်းကို နေ့လယ်၌ သွားရောက်လုပ်

ကိုင်ရသော လခစားအလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်သာမကတော့၊ ဤ
ခြံအတွက် အစစအရာရာ စောင့်ကြည့်ပေးဖော်ရသော ဘဏ္ဍာစိုးပမာလ
ည်း ဖြစ်လာသူပါ။

ညဦးတိုင်းတွင် ညင်သာသော စောင်းခတ်သံကို သည်
ဘက်တိုက်ကြီးဆီမှ သဲ့သဲ့မျှကြားရမြဲ...

ဦးဥက္ကာ ဘဝ၏ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်သည် ဤစောင်းသာတ
ည်း။

နောက်ပိုင်းတွင် သားမက်အဖြစ်နှင့် ဤခြံသို့ရောက်လာသော အနုပ
ညာရှင် ဦးသက်မောင်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင်ကြသည် ။ စာပေ
ဂီတကိစ္စများကို ဦးဥက္ကာ၏ အိမ်ငယ်လေးပေါ်တွင် ဆွေးနွေးပွဲက နေ့စဉ်
လို ရှိနေပါ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများ ဖြင့် အားလုံးနေသားတကျ ရှိနေကြချိန်တွင်
...

"မြင့်မူမူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ... ကိုဥက္ကာနဲ့ တဲ့ "

"မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ဦးဥက္ကာဘက်မှ တစ်ယောက်တည်းသော တိုက်ခိုက်သူမှာ ဦးသက်
မောင်ပါ။

မြင့်မူမူသည် သံအမတ်တစ်ယောက်၏ သားနှင့် တိတ်တဆိတ်လက်
ထပ်ပြီးမှ သူ့ချစ်သူက နိုင်ငံခြားသို့ သူ့ကို စွန့်ပစ်ထွက်ခွာသွားခဲ့သဖြင့်
မြင့်မူမူမှာ ကြုံရာလူကို လက်ညှိုးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း...

မြင့်မူမူကိုယ်တိုင်မှ လွဲ၍ မည်သူမျှ မသိရှိကြပါချေ။

"ကိုသက်မောင်ရယ်... ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်က နှင်လွှတ်လိုက်ရင်လည်း ကျွန်တော်သွားပါမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် မြင့်မူမူရဲ့ အရှက်ကို ကာကွယ်ပါ... သူ့ကိုခေါ်သွားပါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး။ နာခံပါမယ်... ခုတော့ဗျာ... အယုတ်ညံ့ဆုံးစိတ်ထားနဲ့ သစ္စာတရားပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမခံယူနိုင်ဘူး။ သေရတာမှ ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မယ်"

ဟူသော ဦးဥက္ကာ၏ စကားများ ၊ မျက်ရည်စက်များကို ဦးသက်မောင် ထာဝရ အမှတ်ရနေရှာသည် ။`

ဦးဥက္ကာ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ပစ္စည်းခိုးယူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည် ဟု ရဲ၌ အမှုဖွင့်ကြသည် ။

ဦးဥက္ကာကို အညာကျေးရွာ၌ ဖမ်းဆီးရမိသည် ။ အချုပ်တွင်းမှ အတော်ကြာသွားရှာပါ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စောင်းတစ်ခုမှ လွဲ၍ သူနှင့် အတူ ဘာပစ္စည်းမှ ပါရှိမလာကြောင်း သက်သေခိုင်လုံ၍ ဦးဥက္ကာအပြစ်ကင်းစင်စွာ လွတ်မြောက်လာပါ၏။

အညာကျေးလက်ဒေသတွင် သူနေစဉ်က သူ့တွင် ငယ်ချစ်တစ်ဦး ရှိခဲ့သည် ။ နောက်ပိုင်းတွင် ‘ဒေါ်ညွန့်မေ’ဟု သိစေရသော ညွန့်မေမှာ ဖခင်ဒုက္ခိတကြီးကို မပစ်ရက်သဖြင့် ကိုဥက္ကာနောက်သို့ မလိုက်ခဲ့ပေ။ ဖခင်ကိုပြုစုရင်း၊ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ယခု ကိုဥက္ကာ ပြန်ရောက်လာမှ ဖခင်လည်း မရှိတော့၍ ...

ပုပ္ပားတောင်ခြေမှာ မြေလမ်းခွဲအတိုင်း သွားရသော ဘုန်းကြီးကုန်းကျေးရွာအလွန်မှ ‘လက်ပံကုန်း’ကျေးရွာတွင် ပင် အခြေချနေထိုင်ကြတော့သည် ။ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်နှင့် မိုင်သုံးဆယ်သာ ဝေးကွာသော်လ

ညည်း လမ်းပမ်းသွားလာမှုခက်ခဲပြီး ရေရှားလွန်းသည့် ဒေသ၊ မျက်နှာစိမ်း
တို့ အရောက်အပေါက်နည်းသော ဒေသသို့တိုင်အောင် လိုက်လာကြပါ
၍ ...

"ဟင် မမကြီးတို့ ပါလား၊ မြင့်မူမူလည်း ပါတယ်။ ဒါ... ဒါ... ကျွန်
တော့်မိန်းမ၊ ညွန့်မေ..."

"တို့ အားလုံးသိပါတယ်ကွယ်"

ဦးမောင်မောင်မြင့်၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ မျက်ရည်များကျဆင်း
ရင်းက...

"သူ့အဖေကတော့ ကိုဥက္ကာနဲ့ ပဲ ထင်နေရှာတယ်။ အိမ်မှာ လည်း သ
မီးကိုသတ်မယ်၊ နင်တို့ ပါဆင်းနဲ့ ၊ ငရဲပွတ်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ"

ဦးဥက္ကာ အသက်ပင်မရှူရဲ၊ သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသို့သာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ မပြောရဲ မဆို
ရဲကြပါဘဲ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။

ထိန်းသိမ်းဖုံးအုပ်ရန် မရတော့မည့် အခြေအနေရှိနေသော
မြင့်မူမူမှာ ခေါင်းငုံ့လျက်သာရှိနေသည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျ။

"ဒီတော့ သမီးကို ဒီမှာ လာထားပါရစေ၊ ကိုဥက္ကာ သစ္စာရှိမှန်း
မမကြီးသိပါတယ်ကွယ်။ လူသူပေါင်းစုံနဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ အမိုက်မပါ"

"မြင့်မူမူကို ဒီမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထားမှာ လဲခင်ဗျာ"

"ကိုဥက္ကာတို့ ဇနီးမောင်နှံ နားလည်မှုရှိကြရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သူ့ကို
ဒီမှာ ထားပါရစေ၊ အားလုံး တာဝန် မမကြီး ယူမှာ ပါကွယ်"

"မြင့်မူမူကို ဒီမှာ တစ်သက်လုံး ဘယ်လိုလုပ်ထားလို့ ဖြစ်မှာ လဲ

မမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါတယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ ၊ ဒီအချိန်မှ တမင်လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခုလိုဖြစ်လာရမှာ ကိုလည်း ကြောက်လို့ ပါ"

"ကိုဥက္ကာရယ်... ဒီလေးငါးလလေးတောင်မှ ၊ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ မကူညီနိုင်တော့ဘူးလားကွယ်"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ငိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းမိ။ အခြေအနေကို ရိပ်စားနားလည်လာသော မညွန့်မေကဝင်၍ ...

"လေးငါးလဆိုတော့ ဒီကညီမလေး မွေးဖွားချိန်ထိပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ခေတ္တခိုလှုံခွင့်လေးပေးကြပါ။ မွေးဖွားပြီးရင်တော့ ကလေးကို သင့်သလိုစီစဉ်ပြီး အမိကမကို မမကြီးကိုယ်တိုင် ပြန်ခေါ်သွားမှာ ပါ"

"ကဲ... ကိုဥက္ကာရယ်... သနားပါတယ်။ ဒီမှာ ပဲ လက်ခံထားလိုက်ကြရအောင်ပါရှင်။ ကျွန်မတို့ ကလေးကလည်း လက်လွှတ်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပါပြီလေ"

"ညွန့်မေ နားလည်ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲလေ"

"ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲရှင်၊ ကိုဥက္ကာရဲ့ သစ္စာသမာဓိကို ကျွန်မယုံပါတယ်။ မြင့်မူမှုကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ရှင်၊ သူ ဒီအိမ်မှာ နေပါစေ ၊ ကလေးအဖေ အမည်ခံရမယ်ဆိုရင်လည်း ခံလိုက်ပါလို့ ကျွန်မကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပေးပါတယ်။ ကဲ... မမကြီးလည်း သမီးကိုထားခဲ့ပါ။ ညီမလေးလည်း စိတ်လက်ချမ်းသာ စွာ နေရစ်ခဲ့ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်"

မြင့်မူမှုမှာ တင်းမာ၊ မာန်ဝင့်လွန်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကျန်ရစ်သ

ည် ။ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြော၊ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ကိုဥက္ကာဇနီး မညွန့်
မေလက်သို့ ငွေတစ်ထောင် အတင်းပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည် ။

"မွေးဖွားချိန်ကျရင် မှာ လိုက်ပါ"

ဟူသော နောက်ဆုံးစကားပြောခဲ့သော်လည်း ...

မိုးပွင့်ဖြူတို့ အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသည် သူ့သမီးငယ်အား သူသေ
ဆုံးသွားပြီးသည့် အချိန်အထိ ပြန်လည်၍ မတွေ့ရရှာတော့...

"ကိုဥက္ကာနှင့် လိုက်ပြေးသွားပြီ"

ဆိုသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သတင်းလွင့်ရန်နှင့် စိတ်ကြီးသောဖခင်ကို
တင်ပြရန် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း ...

ကြေးနန်းမလာ၊ စာမလာသဖြင့် စိတ်ထင်ပြီး မွေးဖွားချိန်လွန်ပြီး
လောက်သည့် အခါ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်ပံကုန်းကျေးရွာသို့
လိုက်ခဲ့သည် ။

"အိမ်မှာ ပဲ နေပါရစေ၊ အိမ်မှာ ပဲ မွေးပါရစေလို့ ၊ သူပြောခဲ့တာကို
လုံးဝ လက်မခံဘဲ ဒီကိုပို့ထားတဲ့ မိဘတွေကို သူ စိတ်နာတယ်တဲ့ ။ သူ
အိမ်ကိုမှာ လို့ လိုက်လာကြရင် အဆိပ်သောက်သတ်သေပစ်မယ်ဆိုလို့ မ
မှာ ဘဲ နေခဲ့ရတာပါ"

"အတော်ပဲ ခက်ခက်ခဲခဲမွေးရပြီး ကလေးက သေဆုံးသွားပါတယ်။
သူလည်း နိုင်ငံခြားကို ရောက်အောင်လိုက်သွားမယ်။ သူ့ခြံကြီးကို ဘယ်
တော့မှ မပြန်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီး၊ လ၊မလဲခင်ထွက်သွားတာ။ မမကြီး
နဲ့ တစ်ပတ်ပဲလွဲပါတယ်ရှင်"

ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့...

‘ဘာလေးမွေးလဲ’ ဟု ပင် မမေးဖြစ်တော့ပါဘဲနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ။

"အမိုက်မ တစ်နေ့ပြန်လာမှာ ပါ"

ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ကို သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ထားရှိသွားရှာ သေးသည်။ ။

ရွှေလျှောလာသော အချိန်ကာလထဲတွင် ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ဒေါ် ခင်ခင်ကြီးတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ ။

နောက် ... မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်သော ဦးသက်မောင်နှင့် ဒေါ်မြင့်ဖြူဖြူ တို့ မှာ ဤခြံကြီး၌ အရှင်သခင် ဖြစ်လာကြပြီး သမီးလေး မိုးပွင့်ဖြူနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ချစ်မေမေ ဒေါ်မြင့်ဖြူဖြူပါ အ ရွယ်မတိုင်ခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။ ။

စာပေအနုပညာလောကတွင် ‘သက်မောင်’ဟူသော ကလောင်အမည်နှင့် အောင်မြင်ဆုံး၊ ငွေဝင်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါ၏။ အသက်မှာ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန် အရွယ်ကောင်းအချိန်ပါ။ သူ့ကို နီးစပ်ရန် ချိန်ရွယ်သော အမျိုးသမီးများ စွာထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး...

"မမတင့် ကျွန်တော်နဲ့ လာနေပေးပါ။ သမီးအတွက်ပါ ကျွန်တော့်ရဲ့ သမီးလေးကို မိထွေးရဲ့ မေတ္တာမဲ့တဲ့ အပူတောထဲမှာ မထားချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ ခြောက်သွေ့ခံပြီး သမီးလေးဘဝ စိုပြည်အောင် ထားမယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မမတင့်"

မုဆိုးမ ဒေါ်တင့်တင့်မှာ အိမ်ထောင်သည် သားနှစ်ယောက်နှင့်

မနေချင်ချိန်ပါ။ ချွေးမများ နှင့် နေရမည့် အစား မောင်အရင်း၏ အိမ်မှာ စိမ့်အုပ်ချုပ်ပေးရသည် က သူ့ဘဝအတွက် အဆင်ပြေလှသည် ဟူသော အတွေးနှင့် အတူ မောင်နှင့် တူမလေးပေါ်သို့ မေတ္တာစေတနာများစွာ ကျရောက်ရင်းက တစ်အိမ်လုံးကို ထိန်းပေးခဲ့သည် ။

တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာသော တူမလေးကို အသေးစိတ် သွန်သင်ပြသခြင်းဖြင့် မိုးပွင့်ဖြူသည် တစ်ဖက်က ကျောင်းပညာမှာ ဘွဲ့ရအောင်သင်ပြီးခဲ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း မြန်မာအမျိုးသမီးပီသလွန်းသော အိမ်ရှင်မလောင်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေရန် အနုစိပ် ပုံသွင်းထားပြီး ဖြစ်ချေသည် ။

မိုးပွင့်ဖြူ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ကျောင်းပြီးစအချိန်တွင် စာရေးခိုင်းသည် ။

သမီးကို သူ့လို ပရိသတ်ချစ်သော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် ရည်ရွယ်၍ မြန်မာစာယူခိုင်းပြီးမှ ဝတ္ထုကို စမ်းရေးစေသည် ။

မိုးပွင့်ဖြူ ကြိုးစားပမ်းစားရေးသော ဝတ္ထုကို စူးစိုက်သောအာရုံဖြင့် အသေးစိတ်ဖတ်ကြည့်ပြီး...

"ဖတ်လို့ တော့ကောင်းတယ်... ပရိသတ်ကို တင်ပြလောက်အောင် မထိုက်တန်သေးဘူး"

ဟူသော မှတ်ချက်များ ဖြင့် ပယ်ချခံခဲ့ရသည် ။

အားလပ်သော စိတ်လေ,လေ ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် သမီး၏ အားလပ်ချိန်ကို ဘာနှင့် အစာထိုးပေးရပါမလဲဟူသော အရိပ်ကြည့်စိတ်ဖြင့် တွေးနေမိဆဲ ...

"သမီး စောင်းတီးသင်ချင်တယ် ဖေဖေ"

ဦးသက်မောင်၏ မျက်နှာမှာ ပီတိရည်များ ရွန်းစိုလာသည်။ ။ ကြည်နူးမှုအပြုံးဖြင့် ဝင်းပကြည်လွင်လျက်ပါ။

"အေး... အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် စောင်းဆရာကို ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ရှာပေးမယ်"

ထာဝရမောပမ်းနေတတ်သော ဖေဖေမှာ အလုပ်တိုက်သို့ မသွားနိုင်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။ အိမ်၌ သာ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အနားယူရင်း လုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်စီစဉ်နေချိန်ပါ။

"ယဉ်ကျေးမှုဌာနမှ စောင်းနည်းပြဆရာကြီး ဦးဥက္ကာ"

ဆိုသော အမည်ကို ကြားရစဉ်ကပင်...

"ဦးဥက္ကာများ ဖြစ်နေမလား"

ဟူသော အတွေးဖြင့် သတိတရရှိနေခဲ့သော်လည်း အလုပ်၌ နစ်နေသဖြင့် မရှာဖွေနိုင်ခဲ့။

ဂျူဗလီဟောသို့ ပထမဆုံးသွားသည် ။ အဆိုများ ၊ အကများ ၊ အတီးများ သင်နေကြသည့် ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်များကို မေးကြည့်သည့် အခါ...

"ကဇာတ်ဘက်မှာ မေးကြည့်ပါ။ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်"

ဆိုသော မတိကျသည့် အဖြေကို သယ်ဆောင်လျက် ကဇာတ်ဌာနရှိ ရာ ဂေါ်ဒွင်လမ်းဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည် ။

သည် ဘက်တွင် ဖြင့် ကဇာတ်လုပ်ငန်းများ ၏ လုပ်ငန်းခွင်ကိုမြင်ရသည် ။ တာဝန်ကြီး၍ စည်းကမ်းရှိလှပါ၏။

ကင်းတဲလေးမှ စောင့်ရသည် ။ ဧည့်ချိန်က နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီ

ခွဲဆို၍ ဦးသက်မောင် နောက်တစ်နေ့ ထပ်၍ လာရရှာပါ၏။

"ဟိုတုန်းကတော့ ဒီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ အခုတော့ အသက်ကြီးလို့ အငြိမ်းစားယူသွားပါပြီ။"

သူက ကမာရွတ် လှည်းတန်း ထန်းတပင် အနောက်ပိုင်းမှာ နေပါတယ်။ လိပ်စာက ဒီမှာ ပါ။"

ဟူသော စေတနာပါသည့် အဖြေကို ရရှိခဲ့ပါ။

ဆက်တိုက် မသွားနိုင်သေး။ နောက်တစ်နေ့တွင် မှ ဦးသက်မောင်သည် ကမာရွတ်သို့ လိုက်သွားခဲ့ပါ၏။ မြေလမ်း အကွေ့အဝိုက်လေးများစွာကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ ဆွေးမြေ့စပြုနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည် ။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်...

ဆိုသော အချိန်များ သည် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော်လည်း ပြန်လည်၍ တွေ့ရှိကြချိန်မှာ ကြားကာလများ ပျောက်ဆုံးသွားသည် ။

ခွဲခွာချိန်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံချိန်တို့ မှာ နီးကပ်စွာ ရှိနေသည် သို့ပင် ခင်မင်ညှာတာမှု မေတ္တာတရားများက ယခင်အတိုင်းသာ။

ဦးသက်မောင်က ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ဦးဥက္ကာက ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ပါ။ ဦးဥက္ကာမှာ ရုပ်ရည်များ စွာ ကျဆင်းအိုဇာနေပါပြီ ...

"ကျွန်တော့်ကို အခုလို သတိတရ လိုက်ရှာရတာကို ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသက်မောင်ရယ်... မမကြီးတို့ ရော မြင့်ဖြူဖြူပါသေဆုံးကြကြောင်း ကြားရတာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ကျွန်တော့်ဇနီး မညွန့်မေလည်း ဆုံးရှာပြီ"

"ခု ဘယ်သူနဲ့ နေလဲ"

"တပည့်လေးတွေနဲ့ ပါ"

"ဦးဥက္ကဏ္ဍ သွားနိုင်လာနိုင်သေးရဲ့ လား"

"လူကျပေမယ့် သန်မာဆဲပါဗျာ... မြို့ထဲလည်း ဒီလိုသွားလာနေတာ ပါပဲ။ တီးဖို့ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလည်း သွားနေကျပါ။ စိတ်ချပါ။ သမီးလေး တတ်တဲ့ အထိ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာသင်ပေးပါ့မယ်။ အဖိုးစားနား တော့ မယူပါရစေနဲ့ "

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ။ ပညာတန်ဖိုးက ဖြတ်မရပေမယ့် လုပ်အားတန်ဖိုးတော့ ကန်တော့ဦးမှ ပေါ့။ ဦးဥက္ကဏ္ဍက စေတနာနဲ့ သင် ပေးတာလို့ သဘောထား၊ ငွေကြေး မသတ်မှတ်နဲ့ လေ၊ သမီးကလည်း သူစေတနာရှိသလို ကန်တော့ပါလိမ့်မယ်ဗျာ"

"များများ စားစားတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ဗျာ"

ဦးသက်မောင်က ပြုံးနေရှာသည် ။

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာ လက်ပံကုန်းကနေပြီး ပျောက်သွားလိုက်တဲ့ မြင့်မူမူနဲ့ ရော အဆက်အသွယ်ရကြသေးလား"

"သေလားရှင်လား ဒီနေ့ထက်ထိ မသိကြရတော့ပါဘူး"

"အင်း... ဘယ်လိုပဲ မိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် သနားစရာတော့ကောင်း သား ကိုသက်မောင်ရယ်"

"ဒါပေါ့လေ... သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူကြတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုက လွတ်ထွက်တော့ ဘဝပါပျက်ရော "

"အင်း... ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သမီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိန်းနေတာပါ။
မြန်မာမှု အနုပညာရပ်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားစေချင်တယ် ဦးဥက္ကာ"

"စိတ်ချ... ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်သာချပါ ကိုသက်မောင်"

"ဒါနဲ့ မြင့်မူမူ မွေးသွားတဲ့ ကလေးဟာ ယောက်ျားလေးလား"

"မိန်း... မိန်းကလေးပါ"

"ဘယ်အရွယ်ဆုံးတာလဲ"

"မွေးပြီးတုန်းကပါ"

"နှမြောစရာပဲ။ ကဲ... ကျွန်တော်ပြန်မယ် ဦးဥက္ကာ။ ရောဂါဝေဒနာနဲ့
ဘယ်မှ သွားနိုင်လာနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သမီးရဲ့ ကိစ္စမို့သာ ထွက်လာရ
တာ။ ဦးဥက္ကာကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ"

"ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုသက်မောင်ရယ်။ စိတ်ချ။
သန်ဘက်ခါ နေ့လယ် စောင်းပါပိုက်ပြီး အရောက်လာခဲ့မယ်"

အဘဥက္ကာ ဒီခြံမြေသို့ ပြန်လည်ချေချလာခဲ့ခြင်း၏ နိဒါန်းခရီးအတွက်
မေမေ့လက်ထက်မှ စ၍ သိပြီးသော ဇာတ်လမ်းများကိုပါ
မိုးပွင့်ဖြူမှာ ဆက်စပ်တွေးတောနေမိပါ၏။

အခန်း။ နှစ် ။

‘နေလင်းဝေ’၏ အငှားကားဘီးကား ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင် လာလေမှ
စောင်းကို စင်ပေါ်တင်ပြီး သံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်ရသည် ။

"ဆရာ အပေါ်မှာ လား"

"ဆင်းလာတော့မှာ ပါ"

နာရီကို နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်မိကြသည် ။

နှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်...

နေလင်းဝေက စိတ်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပြုံးလိုက်သ
ည် ။

ဦးသက်မောင်က သူ့ကို စောင့်ကြိုမနေစေချင်၊ သူစောင့်နေကြောင်း
သာ ဦးသက်မောင်က မြင်စေချင်သော နေလင်းဝေ ...

"တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ငါးမိနစ်စောရောက်လို့ "

"ရပါတယ်၊ နောက်ကျလည်း ဖေဖေက ဘာမှ မပြောပါဘူး"

"ဘာမှ တော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်နောက်ကျတိုင်း
နာရီကို လှမ်းကြည့်ပြတာ အဆူအရိုက်ခံရတာထက်တောင် ကြောက်
သေးတယ်"

နေလင်းဝေ၏ စကားသံနှင့် အတူ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရယ်မောသံပါ ရော
ယှက်ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

"မိုးပွင့်ဖြူ"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ဒီနေ့တော့ ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ"

"ဗဟိုတက်သွားတဲ့ စာမူ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလား"

"ဟင့်အင်း... စိစစ်တုန်းပါ"

"ဝင့်ဝါဝါနဲ့ စာချုပ်တော့မလို့ "

"ဟုတ်လား။ ဘယ်နှအုပ်ပေးမှာ တဲ့ လဲ"

"ဆယ်အုပ် ချုပ်ချင်တာ။ စာရေးဆရာမ ယောက်ျားက
ငါးအုပ်လုပ်ပါဆိုပြီး ဝင်ရှုပ်နေလို့ ။ ဒါပေမဲ့ ... ရမှာ ပါ။ ဆရာသာ အ
က်(ဒ်)ဗန့်(စ်) ဘယ်လောက်ပေးမလဲ မသိဘူး"

"ဝင့်ဝါဝါ နာမည်တက်လာတယ်နော်...။ အခုတောင် ခုနစ်ရာလော
က်ပြတ်နေပြီ။ ဒီတိုက်ရှိန်နဲ့ တင်လိုက်ရင် တက်သွားမှာ ပါ"

ညင်သာသော လူတ်ခတ်သံကြောင့် လှေကားကို မော့ကြည့်မိကြသ
ည် ။

ဦးသက်မောင်က လေးနက်တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှေ
ကားထက်မှာ သက်ဆင်းလာနေပါ၏။

ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ ထမင်းစားပြီး ခဏနားသည် ။ ၁ နာရီတိတိ
တွင် တရားထိုင်ပြီး ၂ နာရီတိတိတွင် ပြီးဆုံးပါ၏။ အားလုံး နာရီနှိုးသံနှင့်
အံ့ကိုက် အလုပ်လုပ်နေသော ကိုသက်မောင်...

"စီပြီးသား သုံးဖောင်ပါ ဆရာ"

သူတို့ နားအရောက်တွင် နေလင်းဝေက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စာရွက်များကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ စက်ပရု(ဖ်) မဟုတ်သေး။ လက်နှင့် ထုတ်ထားသော စာဖောင်ကြမ်းသုံးဖောင် ဝတ္ထုစာမျက်နှာ ၄၈ မျက်နှာစာ ဖြစ်ပါ၏။

"အေး... သမီး ပြင်ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လိမ့်မယ်လေ၊ ဘယ်တော့ဖောင်ပိတ်မလဲ"

"စီတာတော့ ပြတ်သွားပါပြီ။ မနက်ဖြန်ညနေ သို့မဟုတ် သန့်ဘက်ခါ နေ့လယ်လောက် ပိတ်နိုင်ပါပြီဆရာ"

ဦးသက်မောင်သည် ဖွေးနေသော ပိတ်ရုပ်အင်္ကျီထဲမှ မျက်မှန်ကို ထုတ်ပြီး ပုံနှိပ်တိုက်မှ စာကြမ်းများကို ကြည့်နေသည်။ ။ တစ်လုံးချင်းမဟုတ်၊ မျက်နှာအလိုက် အကြမ်းဖျင်းကြည့်ပြီး...

"ရော... သမီး"

ဟု တာဝန်ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ။ ဤဝတ္ထုမှာ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန့်ဘက်ခါ အပြီးပြတ် ရိုက်နှိပ်မည်ဆိုလျှင် ဤစာဖောင်များကို ချက်ချင်းဖတ်ရန် ဧည့်ခန်းထိပ်ဝမှ စားပွဲဆီသို့ မိုးပွင့်ဖြူ ထလာခဲ့ရပါ၏။

စာရေးဆရာ "မျိုးဆက်မောင်"၏ ...

"ရင်မှာ နားတဲ့ ချစ်ငှက်ငယ်"

စာမူလက်နှိပ်စက်ကော်ပီကို လှန်၍ မိုးပွင့်ဖြူ တိုက်ရင်းဖတ်သည်။ ။ ပရု(ဖ်)ဖတ်သည် ၊ စာပြင်သည် ဟူသော စာပုံနှိပ်စက်၏ အလုပ်တာဝန်ကို မိုးပွင့်ဖြူ လုပ်တတ်နေပြီ၊ လုပ်ရသည်။ ။

"ဝင့်ဝါဝါကိုရဖို့ ကျွန်တော်လိုက်နေတာ ကြာပါပြီ"

"ဒီနေ့တော့ အသေအချာ စကားပြောခဲ့ပါပြီ ဆရာ၊ ရမယ်တဲ့ "

"သူ့ကို စတင်ပေးတဲ့ တိုက်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နှိမ်လို့ တဲ့ "

"မင်းကို ပေးမယ်ဆိုတော့ ဟိုတိုက်က ကျေနပ်ပါ့မလား"

"သူတို့ စာချုပ် စေ့သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် မရလည်း ... အခြားဝိုင်းနေ
တဲ့ စာပေတစ်တိုက်တိုက်က လက်ဦးသွားမှာပဲ"

"ကိုယ်ကြောင့် သူတစ်ပါးစီးပွား ပျက်စီးထိခိုက်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့
"

"မဖြစ်စေရပါဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ဒီတိုက်ကို ကူး
လာချင်တာပါ"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်"

"အင်း"

"စောင့်ရေ ငါးရာတက်တာနဲ့ ငါးရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးမယ်လို့ လည်း
ပြောခဲ့ပါတယ်"

ဝင့်ဝါဝါ၏ လက်ရှိစာမူခကို ဦးသက်မောင် တွက်ကြည့်လိုက်သည် ။
နှစ်ဆယ်တန်စာအုပ် နှစ်ထောင် ရိုက်နေရပြီမို့... လေးသောင်းပေါ်တွင်
နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဆိုလျှင် ရှစ်ထောင်ပေးရပေမည်... မဆိုးပါ။

"ကြိုတင်ငွေ ဘယ်လောက်တောင်းလဲ"

"ဝင့်ဝါဝါ ယောက်ျားကတော့ ငါးသောင်းလောက် လိုချင်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စကားကျွံမခံခဲ့သေးပါဘူး။ ဆရာသဘောအတိုင်းပါ"

"ငါးသောင်း မများ ဘူးလား"

"များ ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်လောက် သုံးလောက်ပဲပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင့်ဝါဝါယောက်ျားက ကားစီးချင်နေပြီ"

"ဆန္ဒများ လာရင် သစ္စာလျော့လာတတ်တယ်"

"ဝင့်ဝါဝါကတော့ သစ္စာရှိပုံရပါတယ်။ ရိုးလည်း ရိုးသားပါတယ်။ တက်နေတဲ့ နာမည်တော့ ဖျက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ စာချုပ်ကိုလည်း အပိုင်ချုပ်မှာ ပါ"

"အင်း... အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဟာ အနုပညာစိတ်မကုန်ခမ်းသရွေ့၊ သူ့ အနုပညာကို သူမြတ်နိုးနေသရွေ့၊ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖျက်ကြပါဘူး။ သိပ်တင်းကျပ်တဲ့ စာချုပ်မျိုး မချုပ်ပါနဲ့ မောင်နေလင်း။ ငွေတော့ သုံးသောင်းပေးဖို့ ညှိကြည့်ပါ။ မဖြစ်လည်း ... ငါးသောင်းပေးလိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ ဆယ်အုပ်ရအောင်တော့ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်။ တစ်အုပ် သုံးထောင်ဖြတ်တဲ့ နှုန်းနဲ့ ပေါ့"

"ပေးမယ့်စာအုပ်ရေတော့ ညှိပြီး စာချုပ်လေ။ ငွေကိုတော့ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆပ်ပါစေကွယ်။ သုံးထောင်မက ဆပ်ချင်လည်း ဆပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ ငွေလိုလို့ မဖြတ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အုပ်ကျရင်လည်း စာမူအပြည့်ပေးလိုက်ပါ"

"စိတ်ချပါ... ဆရာ။ ဆရာစေတနာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကို

ရောက်လာတဲ့ စာရေးဆရာတိုင်း စိတ်ချမ်းသာကြရပါတယ်"

"ဆရာကိုယ်တိုင်က အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပါ မောင်နေလင်း
"

အမျိုးသားစာပေဆုရှင် စာရေးဆရာကြီး ‘သက်မောင်’ဆိုသော ဦးသက်မောင်သို့ နေလင်းဝေ လေးစားစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိပါ၏။

"ငွေဘယ်တော့ယူမလဲ"

"ဒီကအပြန် သူ့ဆီဝင်ပြီး မေးပါ့မယ်"

"မနက်ဖြန်ကစပြီး ကြိုက်တဲ့ အချိန်ယူလေ"

"ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ"

"တိုက်မှာ ရော ဘာထူးခြားသေးလဲ"

"နယ်ကို အမှာ စာခေါ်ထားတဲ့ မျိုးဆက်မောင်ရဲ့ အမှာ စာတွေ နှစ်ဆယ့်ရှစ်စောင် ထပ်ဝင်ပါတယ်။ မိုးပွင့်ဖြူဆီမှာ စာရင်းသွင်းဖို့ ပေးခဲ့ပါမယ်"

"အင်း"

"နောက် ခဲစာလုံးလေးလဲဖို့ ကိစ္စ ဘယ်တော့ လဲရမလဲ... ဆရာ"

"ဆရာ့ တရားစာအုပ်ပြီးရင် လုပ်လေ"

သူတစ်ပါးကို လျှောက်ဝေမည့် တရားစာအုပ်ကို အလကားရိုက်ပေးရသည့် အတွက် မပြောရဲ၍ သာ ငြိမ်နေရသည် ။ တစ်ခါ... တစ်ခါတော့ ဆရာ၏ ဒါနနှင့် ကူညီမှုက များ လွန်းလှသည် ဟု လူငယ်အမြင်နှင့် နေလင်းဝေ တွေးမိသည် ။

"အခြား ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

"ပြီးပါပြီဆရာ"

"ဒါဖြင့် နေလယ်စာစားပြီး ပြန်တော့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ဦးသက်မောင်က မိုးပွင့်ဖြူဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး စာကြည့်ခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။ ။ လေးနာရီမထိုးမီက သူ၏ စာဖတ်ချိန် ...

ပ က်လ က်ကုလ ဘေးထိုင်ရာမှ ထိုင်ရင်း သူစာဖတ်မည်... နေလယ်စာအဖြစ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကင်တစ်ချပ်က သူဆင်း လာပြီးကတည်းက ရောက်နှင့် နေလေပြီ။ လေးနာရီမှာ ထိုအခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြီး ခြံတွင်း၌ လမ်းလျှောက်သည်။ ။ လမ်းလျှောက်ရပ်လျှင်လည်း မတ်တပ်ရပ်နေပေမည်။ သူလုံးဝမထိုင်တော့။ ငါးနာရီတွင် ပြန်ဝင် လာပြီး ညနေစာ စားသုံးမည်။

ညနေနှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းတော့ သတ်မှတ်ချက်မရှိတော့၊ ဧည့်သည် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ။ နိုင်ငံခြားသတင်း နားထောင်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မိတ်ဆွေများ နှင့် နာရေးသာရေး ဆွေးနွေးမည်။ အလုပ်ကိစ္စ ညနေပိုင်း၌ မလုပ်တော့။ ညပိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် စာရင်းတွက်ချက်သည်။ ။ စာမဖတ်ဘဲ သူမအိပ်တတ်။ အိပ်ရာထဲ၌ အိပ်ခါနီးတိုင်း တရားမှတ်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တတ်ပါ၏။

"ပြန်ပြီ မိုးပွင့်ဖြူ"

"ကြာဆံဟင်း သောက်လို့ ကောင်းရဲ့ လား... ကိုနေလင်းဝေ"

"သိပ်ကောင်းတယ်၊ မိုးပွင့်ဖြူချက်တာဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်... တိုက်ကိုပြန်မှာ လား၊ ဒီမှာ နှစ်ဖောင် ယူသွားလို့ ရ"

ပြီ"

"တိုက်မပြန်ဘူး။ ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့လေ၊ အစည်းအဝေးမှာ တင်ထားတဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ကျမလားလို့ ... စာပေစိစစ်ရေးရုံးကို သွားစောင့်လိုက်ဦးမယ်"

"ဒါဖြင့် ဖုန်းနဲ့ ပဲ အစ်ကိုလှမြင့်ကို ပြောလိုက်တော့မယ်လေ"

"ကိုလှမြင့်က တကယ်စိတ်ချရပါတယ်"

တိုက်ထိုင်အယ်ဒီတာ စာပြင်ဆရာ 'ကိုလှမြင့်' အလုပ်ကိုရိုသေပြီး ရိုးသားလွန်းသော်လည်း လုပ်ငန်းလာဘ်မမြင်ရှာကြောင်း မိုးပွင့်ဖြူနှင့် ပြောကြပြီး နေလင်းဝေ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့သည်။ ။

ကိုလှမြင့်မှာ ဖေဖေ၏ တူအရင်းဖြစ်သည်။ ။

ငွေကြေးကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ စိတ်ချရလွန်းသောသူပါ။

ဖေဖေမှာ ... အလုပ်ကိစ္စ၌ စည်းစနစ်ကျပြီး လုံ့လဝီရိယ ခွန်အားကြီးမားလွန်းသောသူဟု သူ့အသိုက်အဝန်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားကြလေသည်။ ။

ဖေဖေသည် ပန်းနာရင်ကျပ်သည် တစ်ယောက်လို အသက်ရှူကျပ်ပြီး မောပန်းနေတတ်သဖြင့် ဆရာဝန်က...

"အနားယူပါ"

ဆိုသောစကားအပြင်၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အားကြိုးမာန်တက် မဆောင်ရွက်နိုင်တော့၊ မဆောင်ရွက်ချင်တော့၍ ...

"အလင်္ကာစာပေ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေး"နှင့် "အလင်္ကာပုံနှိပ်တိုက်"ကြီးကို အဝေးမှ သာ ဦးစီးနေတော့သည်။ ။

ဘွဲ့ရပြီးစ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ မိုးပွင့်ဖြူကို စင်မတင်သေးသော်လည်း အနုပညာစာပေဇာတ်ခုံ၏ နောက်ဘက်ပိုင်း၌ အသေးစိတ်လေ့လာသင်ကြား၍ စိတ်ဝင်စားအောင် အလုပ်များ ပေးထားခဲ့သည်။ ။

မိုးပွင့်ဖြူမှာ ဖခင်မြတ်နိုးသော အနုပညာကို အပင်ပျိုးပေးရန်မလို၊ သူ့ရင်မှာ ရှင်သန်ပွင့်ဝေနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လာရသည်။ ။ ဤအချက်ကို ဦးသက်မောင် အားတက်ဆုံး ဖြစ်၏။

အနုပညာမျိုးစေ့လေးမှာ မပွင့်သေး၊ မဝေသေးသော်လည်း ဖူးနေ ငုံနေပါပြီလေ...

မိုးပွင့်ဖြူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် ရင့်ကျက်မှုဆိုသည်များမှာ လည်း ... ငုံရုံအဆင့်၌ သာ ရှိသေးကြောင်း ဦးသက်မောင်သိသည်။ ။ သမီး၏ လှမ်းနေဆဲဘဝလမ်းဘေးမှာ ဦးသက်မောင် ထာဝရလိုက်ပါရင်း ...

အနုပညာလုပ်ငန်းများကို စတင်ဆောင်ရွက် စေခိုင်းနေချိန်မှာ ...

ရိုးသားသောတူက ပုံနှိပ်တိုက်မှာ စက္ကူတစ်စ မှ င်တစ်ကော်က အစမလေမလွင့်ရအောင် စိတ်ချနေရသည်။ ။

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးတော့ မတတ်ကျွမ်းရှာပါ။

ဦးသက်မောင်၏ စိတ်တိုင်းကျနီးနီး ထက်ထက်မြက်မြက် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသည့် သူမှာ သူ့တပည့်ရင်း...

နေလင်းဝေ... ပါတည်း...

အခန်း။ သုံး ။

အာနန္ဒာစေတီတော်အတွင်းမှ ကျောက်ထွင်းရုပ်ထုများ တွင် စောင်းကောက်တီးနေပုံ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများကို တွေ့ရ၍ စောင်းဟူသောတူရိယာသည် ပုဂံခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက်နေပြီးဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းကိုးရာတစ်ထောင်ခန့်လောက်ကပင် တီးခတ် နားဆင်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိမှတ်နိုင်ပါ၏။

ရှေးက စောင်းကို ပိုးကြိုး ၇ ကြိုးဖြင့်သာ တီးခတ်ရာမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘိုးတော်ဘုရားဘုရင်မင်းမြတ်က...

"မောင်စ၊ရယ် ခုနစ်ကြိုးတည်းကြားရတာ နားမအီမသာ ဖြစ်လှတယ်။ နောက်ထပ်များ တိုးတက်မချဲ့ထွင်နိုင်တော့ဘူးလား"

ဟူသော အမေးကြောင့် မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၊သည် ၁၃ ကြိုးတပ်နိုင်အောင် ပညာသည် များ နှင့် တီထွင်ကြံဆ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါ၏။

စောင်းကို စိတ်ဝင်စားသော နန်းတွင်းဂီတစာဆိုတော်ကြီး ဦးစသည်
...

ပိတောက်ကိုတဲ့ မ၊တယ်(တည်)

ရှားကောက်ခွေခွေနှင့်

သမင်ရေ အပေါ်ဖုံးပါလို့

ဆယ့်သုံးပင် ခင်ဝါပိုးကို

မှ င်ရိုးမှာ တွယ်

မီးဖျားက ပန်းပွားသွယ်

ခြယ်လှယ်လို့ စုပေါင်း

ဒူတေတံတျာနှင့်

မြည်ရှာလေ ပြည့်စုံမက်တယ်

နန်းတော်ထွက်စောင်း...

ဟူ၍ စောင်းတည်ဆောက်ပုံကို စပ်ဆိုခဲ့ပါ၏။

စောင်းအိုးကို ပိတောက်သားနှင့် ထွင်းရပြီး ကောက်နေသည့် လက်
ရုံးနေရာကို ရှားသားနှင့် ပြုလုပ်တပ်ဆင်ရပါ၏။ ကိုယ်ထည်အပေါ်က
သမင်၏ သားရေနှင့် ဖုံးအုပ်ပြီး သားရေကို နတ်သမီးအပေါက်ဆိုသော
အပေါက်များ ဖောက်ထားသဖြင့် တီးခတ်သည့် အခါ စောင်းအိုးမှ တစ်
ဆင့် သာယာငြိမ်ညောင်းသော သံစဉ်များ ထွက်လာနိုင်သည် ။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် သမင်မ၏ ဝမ်းဗိုက်ရည်မှာ စောင်းအတွက်သုံးရန်
အကောင်းဆုံးဖြစ်သဖြင့် တကူးတက ရှာဖွေကြရသည် ။ ထိုဝမ်းရည်သ
ည် တင်း၍ ပါးနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအပေါ်တွင် ခင်တန်ဆိုသော အတန်းငယ်ကိုကပ်ပြီး ထိုခင်တန်မှ
အပေါက်များ ဖောက်၍ စောင်း၏ ကောက်နေသောနေရာတွင် ကြိုးများ
သွယ်ယှက်ထားရလေသည် ။

ရှေးအခါက ပိုးကြိုးများ အသေးအကြီးဖြင့် တီးခတ်ခဲ့ရာတွင် အသံ
သာသော်လည်း ကြိုးညှိရသည့် အခက်ခဲ၊ ကြိုးပြတ်သည့် ဒုက္ခမှ သက်

သာခဲ့ကြရသည်။ ။

လွန်ခဲ့သည် အနှစ်အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်မှ စ၍ ၁၆ ကြိုးအထိ တိုးချဲ့တီထွင်ပြီး နိုင်လွန်ကြိုးများ ဖြင့် အစားထိုးခဲ့သဖြင့် ကြိုးညှိကြိုးပြတ်သည့် ဒုက္ခမှ သက်သာခဲ့ကြရသည်။ ။

"ရှေ့က စံကား၊ နောက်ဖလား"

ဟူသည့် အတိုင်း စောင်း၏ ဦးပိုင်းမှာ တရုတ်စကားပွင့်သဏ္ဌာန်နှင့် စောင်း၏ နောက်တည့်တည့်မှ ကြည့်လျှင် ငွေဖလားပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်အောင် မှန်စီရွှေချ၍ အလှဆင်ကြသည်။ ။ စောင်းကြိုးတိုင်း၏ ထိပ်မှာ ပန်းပွားအနီများ စီခြယ်ထားသဖြင့်လည်း ကျက်သရေပေါင်းစုံဖြင့် တင့်တယ် ခန့်ထည်ပေသော စောင်းဟူသည် ...

မြန်မာတို့ ၏ အထွတ်အမြတ် ရတနာ ဂီတတူရိယာပါ။

"ကဲ... စောင်းရဲ့ တည်ဆောက်ပုံကို အကြမ်းဖျင်းသိထားပြီးတဲ့ နောက် စောင်းစသင်ဖို့ အတွက် အဘ နိဒါန်းစကား နည်းနည်းပြောပြမယ်"

"ကောင်းပါပြီ အဘ"

"ပထမဆုံး အနေအထိုင်ပုံမှန်ရမယ်။ နောက် ကိုင်တွယ်ပုံ လက်အနေအထား စနစ်ကျဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြီးရင် ခြောက်ကြိုးဆွဲ၊ ခြောက်ပင်ဆွဲလည်း ခေါ်တယ်။ အဆင်း၊ အတက်၊ တီးခတ်တတ်ဖို့ ပထမစပြီး သင်ရမယ်။ အတက်က နည်းနည်းလွယ်တယ်။ တစ်ရက်သင်ပြီး ဆက်လေ့ကျင့်ရင်ရတယ်။ အဆင်းကျတော့ ... နည်းနည်းခက် လာပြီ။ သုံးလေးရက်လောက် လေ့လာမှ ဖြစ်မယ်။ အဲ... အဲဒီ ခြောက်ကြိုးဆွဲမှာ လက်အနေအထားရော အနှေးအမြန်

ရော မှန်ပြီး သံစဉ်မှာ ငြိမ်လာရင် ထံတျာတေရှင်ကို စတက်ရုံပဲ။ ‘စည်းနဲ့ ဝါး’ဆိုတာက စတီးရမယ်ပေါ့။”

နားမရှင်းသဖြင့် မိုးပွင့်ဖြူ ငြိမ်နေမိသည်။ ။

“သီချင်းအစ ထံတျာကလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား...။ တူရိယာတိုင်း စည်းနဲ့ ဝါးသံစဉ် စတဲ့ ထံတျာတေရှင် ပုဇဉ်းတောင်သံကြိုးသီချင်းကို အလျင်တက်ရမယ်သမီး”

“အဲဒါပြီးရင် ကြိုးဘွဲ့ ၁၃ ပုဒ်ကို အကုန်သင်ရမယ်။ ၁၃ ပုဒ်လုံး ကြိုးဘွဲ့လို့ ခေါ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းငါးပုဒ်ကို သာနီး သို့မဟုတ် သာနီးပျော်ဘွယ်လို့ ဂီတပညာသည် တွေ ခေါ်ကြတယ်”

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ အဘ”

“သမီးဖေဖေဆီမှာ မဟာဂီတစာအုပ်ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပါတဲ့ ‘ကြိုးသီချင်း’တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... အကုန်မဟုတ်ဘဲ ဂီတသင်ရိုးအရ အစဉ်လိုက် သင်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ထံတျာ၊ သီတာ၊ သာယာ၊ ဝေဘာ၊ ထွေတလာ၊ ဘုံဆောင်၊ ဇေယျာ၊ စိမ်းလဲ့ စတဲ့ ကြိုးရှစ်ပုဒ်၊ ကြိုးထဲကပဲ ခုန အဘပြောတဲ့ သာနီးပျော်ဘွယ် ငါးပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ... စံရာ၊ ရွှေပြည်၊ မြို့နန်း၊ ကိုးပါး၊ ရွှေဘုန်းဆိုတဲ့ ကြိုးသီချင်းတွေ တတ်ပြီးရင်တော့ စောင်းပညာကိုတတ်ပါပြီ။ ကျန်တဲ့ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယားသာမက ခေတ်ပေါ်တေးတွေပါ တီးခတ်နိုင်ပြီပေါ့”

“အဲဒီ ဆယ့်သုံးပုဒ် တီးနိုင်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာသင်ရမှာလဲဟင် အဘ”

“အဲဒါ ပန်တျာကျောင်း စောင်းသင်တန်းရဲ့ ပထမနှစ် သင်ခန်းစာပဲ

သမီး"

"ဟာ... တစ်နှစ်လုံး သင်ရမှာ ပေါ့နော်"

"သမီးကြိုးစားရင် နှစ်ဝက်လောက်နဲ့ လည်း တတ်နိုင်တာပေါ့၊ စိတ်
မဝင်စား မကြိုးစားရင်တော့ သုံးနှစ်သင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်
"

"သမီးကြိုးစားမယ် အဘ၊ ဂီတပညာကို သမီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
ခေတ်ပေါ်တေးနဲ့ စတီရီယိုတေးတွေလည်း ကြိုက်တယ်လို့ ကြိုတင်ဝင်
ခံထားပါရစေ၊ တော်ကြာ အဘက အထင်သေးနေမှာ စိုးလို့ "

"အနုပညာဆိုတာ ဘာလဲ သမီး"

"သမီး မဖြေတတ်ဘူး"

"အနုပညာဆိုတာ သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့တဲ့ ခံစားမှုပဲ သမီး"

"အနုပညာရှင်တွေဟာ သူတို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ အနုပညာကို သူတို့ တ
စ်ဦးတည်း ဘယ်တော့မှ မခံစားကြဘူး။ မျှဝေတယ်"

"ဥပမာ သမီးဖေဖေဆိုရင် သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို စာနဲ့ ရေးပြီး
သူ့ပရိသတ်ဖတ်စေဖို့ မျှဝေတယ်၊ အဘတို့ ဆိုရင် စောင်းတီးခတ်ပြီး
ကြားနာသူတွေ သာယာနာပျော်စေဖို့ မျှဝေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

"အနုပညာရှင်တို့ မျှဝေသမျှ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စေ၊ ဝမ်းသာစေ၊ ဝမ်းန
ည်းစေ၊ ဒေါသဖြစ်စေ၊ ကြောက်လန့်စေ၊ ကြေကွဲစေ၊ ဆွတ်ပျံ့စေ စတဲ့ ခံ
စားမှုများကို အနုပညာရှင်တွေဆီကတစ်ဆင့် ကူးစက်ခံစားရတာဟာ
အနုပညာပဲ သမီး"

"ဒီတော့ စောင်းသံမှာ သာယာညွတ်ပြောင်းသူရှိသလို ဂစ်တာသံနဲ့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေကြသူလည်း ရှိမှာ ပဲပေါ့။ ဒါကို စောင်းကြီးပိုက်ပြီး ဂစ်တာကို လက်ညှိုးညွှန် အပြစ်တင်နေဖို့ မလိုအပ်သလို ဂစ်တာသမား ကလည်း စောင်းဆရာကို မလေးမစားနဲ့ ခေတ်နောက်ကျန်သူအဖြစ် မရှု တ်ချသင့်ဘူး။ ခံစားသူ ပရိသတ်က သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ခံစားကြပါစေ လေ"

"ဟုတ်တယ်နော် အဘ"

"အနုပညာရေစီးကြောင်းအရ ပြောင်းလဲလာတဲ့ အခြေအနေကို နား လည်စွာ လက်ခံရမှာ ပေါ့ သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဥပမာဆိုရင် တို့ များ ဇာတ်သဘင် အစဟာ... မြေဝိုင်းအကပဲ။ မြေ စိုက်မီးတုတ်ကြီးများ ဝိုင်းထားတဲ့ မြေကြီးထဲမှာ က,ရတယ်၊ ပရိသတ် ကလည်း နည်းတော့ ဝိုင်းကြည့်လို့ ရတာပေါ့။ တိုးတက်လာတဲ့ လူဦးရေ နဲ့ ဆိုရင် များ လာတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အတွက် မြေဝိုင်းကွင်းနဲ့ လုံလောက်ပါဦးမလား။ ပြီးတော့လည်း ‘ခြေဖဝါးတော်ကနာတယ်... နာတယ် ... မောင်ရေပဲ’ ဆိုပြီး လေးတစ်လှမ်း၊ ပဝါတစ်ကမ်း က,နေလို့ လည်း မ ရတော့ဘူးလေ။ မျက်စိပသာဒ လှအောင် အကြားအာရုံတစ်မျိုးပြောင်းပြီး သာယာအောင် အကသစ်တွေ၊ သီချင်း သစ်တွေ တီထွင်ကြံဆလာရကြတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အဘ"

"ဂီတမှာ လည်း ဒီလိုပဲသမီး။ ပြောင်းလဲလာတဲ့ တီထွင်မှုတွေကို အပြစ် ပြောမနေသင့်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ယဉ်ကျေးမှုကို မပြယ်မ လွင့်အောင် ထိန်းသိမ်းနေသင့်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အချုပ်ပြောရရင်တော့ အနုပညာဆိုတာ သိပ်လွတ်လပ်တဲ့ နှလုံးသားခံစားမှုမို့ ကြိုက်တဲ့ အပိုင်းကို ကြိုက်သလို ခံစားကြပါစေကွယ်။ ကျွန်တော် ကျွန်မရဲ့ အနုပညာကို လက်ခံကြပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ စိတ်ကြိုက် နှစ်သက်စွာ ခံစားတတ်သူများ လာရင် အဲဒီအနုပညာရှင်ဟာ အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပဲ။ ဒီတော့ ငါ့သမီးကြိုက်တဲ့ ဂီတကို ခံစားပါ။ စောင်းပညာကိုလည်း တတ်အောင် သင်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား"

"အဘရဲ့ ခံယူချက်ကို သမီး သိပ်လေးစားသွားပါပြီရှင်..."

"ဒါကြောင့် စောင်းလည်း သင်၊ ကာလပေါ်လည်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားလို့ ပြောထားရတယ်"

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ အဘ"

"အဘရဲ့ သား... သား... အဲ... တ... တပည့်ကိုပါ သမီးရယ်"

မချောပြေသော စကားကို ဆိုပြီး မိုးပွင့်ဖြူနားမှ ဦးဥက္ကာထသွားသည် ။ စောင်းကိုကိုင်လိုက်၊ ညှိလိုက် လုပ်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ကော်ဇောခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဦးဥက္ကာ ပြန်လာထိုင်သည် ။

စောစောဆီက မမောမပန်း ပြောကြားနေသော ဦးဥက္ကာမှာ ချက်ချင်း နှုတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ သူ့စကား၏ အမှားအယွင်းအတွက် ငြိမ်သက်သွားကြောင်း သိသာလွန်းသည် ။

"အဘရဲ့ ... သား... သား... ဆိုပြီးမှ တပည့်ဟု ပြောင်းလဲပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ဦးဥက္ကာအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိလေသလား"

"ကဲ... စ,ကြရအောင်"

တွေဝေစေသော သံသယစိတ်များကို အဘ၏ စကားများက ထွင်းဖောက်သည်။

"ဒီနေ့တော့ အထိုင်ရယ်၊ အကိုင်ရယ်၊ ခြောက်ကြိုးဆွဲရယ် စ,သင်မယ်"

"ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီလို ပုဆစ်ထုပြီး မိန်းမပီပီထိုင်၊ လက်ထဲပေါင်ပေါ် နူးထိတ်မှာ စောင်းဦးကို အညီတင်ရမယ်၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးရင် စောင်းကို ခပ်စောင်းစောင်းလေး လက်ယာဘက် ခါးဘေးအရောက် ဝမ်းဗိုက်မှာ ထောက်ပြီး ကပ်ထားရမယ်"

"လက်ဝဲလက်က ကောက်နေတဲ့ စောင်းရဲ့ 'လက်ရုံး'အပြင်ကို လုံးဝ မထွက်စေရဘူး။ အတွင်းဘက် ကိုယ့်ဘက်က နံပါတ်လေးကြိုးပေါ်မှာ လက်သန်း၊ နံပါတ်ငါးကြိုးပေါ်မှာ လက်သန်းကြွယ်၊ ခြောက်ကြိုးပေါ်မှာ လက်ခလယ်ကို တင်ထားရမယ်။ လက်မက အောက်ဘက်မှာ ချပြီး ကြိုးသွယ်ပေါ်မှာ ကပ်ထားရမယ်၊ လက်ညှိုးက ထိပ်ဆုံးမှာ နေပြီး ဟောဒီလိုလေး စောင်းကြိုးကို တို့ ချိတ်ထားမယ်နော်"

ထိုင်နည်းကိုင်နည်းများကို အသေးစိတ် သွန်သင် ညွှန်ပြရင်း အနီးမှ ကပ်ထိုင်လျက် ပုံစံကျအောင် စနစ်တကျ ပြနေရှာသော အဘဦးဥက္ကာ...

"ပင်ပန်းနေပြီလား၊ ဦးဥက္ကာ"

"ဟော ကိုသက်မောင် တရားထိုင်ပြီးပြီလား... မပင်ပန်းပါဘူး။ အခြေခံစနစ်ကျအောင် ပြပေးနေတာပါ"

"အထိုင်ရော ညာလက်ရော မှန်နေပြီ၊ ဘယ်လက်က ရှေ့ထွက်မကိုင်ရဘူးလေ သမီး။ စောင်းအတွင်းဘက် ကိုယ့်ရင်ခွင်ရှေ့မှာ လ

ကံကလေး ငါးချောင်းဟာ က,နေသလို ပုံကျရမယ်။ အဲ... အဲ ဟုတ်ပြီ"

ဦးသက်မောင် ကိုယ်တိုင် သမီးရဲ့ ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး ပုံစံပြသည် ။

"ဖေဖေလည်း အစက ဦးဥက္ကာရဲ့ တပည့်ပဲပေါ့၊ ကြိုး ၃ ပုဒ်တတ်ရသေးတယ် ပြဿနာရင့်လာလို့ ဦးဥက္ကာ လွင့်သွားရတယ်လေ"

ငြိမ်းအေး ပြီးဆုံးခြင်းများ ဖြင့် ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီး နှစ်ဦးစလုံး ပြုံးနေကြသည် ။

"ကဲ... ဖ ကြိုးဆွဲ စမယ်၊ အောက်ဆုံးက အတိုဆုံးဖြစ်တဲ့ နံပါတ် ၁ ကြိုးမှာ လက်ယာ လက်ညှိုးတင်ထားမယ်။ နံပါတ် ၆ ကြိုးပေါ်မှာ လက်မရှိရမယ်။ အဲ... ဟုတ်ပြီ... အလယ်မှာ ကြိုးလေးကြိုး ခြားနေမယ်နော်"

မိုးပွင့်ဖြူမှာ ပုံစံမမှားစေရန် တည်ငြိမ်စူးစိုက်သော အာရုံဖြင့် ငုံ့ကြည့်ရင်း၊ လက်မကို မရွေ့အောင်ထားရသည် ။

"ကဲ... စ,တီးမယ်၊ ဖ ကြိုးပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့ လက်မနဲ့ တီးပြီး လက်မကို ဖယ်လိုက်ရမယ်။ တီးလိုက်စမ်း အဲ... ဟုတ်ပြီ"

"နောက်လက်ညှိုးကျတော့ ပညာခန်းပဲ၊ တီးသူတိုင်း လက်မကို စောင်းကြိုးနဲ့ ကွာကွာသွားတတ်ကြတယ်။ လုံးဝမကွာစေရဘူး။ ထိထားရမယ်။ ဒီမှာ ကြည့် ... အဘပြမယ်"

ဦးဥက္ကာက သူ့ရင်ခွင်သို့ စောင်းကိုပြောင်းယူပြီး ...

"တစ်ကြိုးတည်း တီးပြီးတာနဲ့ အပေါ်က နှစ်ကြိုးရှိရာမှာ လက်ညှိုးကို တစ်ခါတည်းဆွဲရင်း ကပ်ထားရမယ်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

"အပေါ်ကို လက်ကတက်သွားဖို့ မလိုဘူး။ လက်ကို ပုံသေထားရင်း
၁ ကြိုးတီးပြီးတာနဲ့ တံတောင်လေးနောက်ဆုတ်လိုက်။ ဒီမှာ တွေ့လား။
စောင်းကြိုးတပ်ထားပုံအရ လက်နောက်ဆုတ်လိုက်တာနဲ့ နံပါတ် ၂ ကြိုး
ဆီ ရောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။ တွေ့တယ်နော်၊ ကဲ... ရှေ့... ပြန်တီး"

မိုးပွင့်ဖြူထံ စောင်းပြန်ရောက်လာပါ၏။

"မှန်တယ်သမီး... လက်ညှိုးက နံပါတ် ၂ ကြိုးကို ရောက်ချိန်မှာ လ
က်မဟာ နံပါတ် ၇ ကြိုးကို တီးပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ တီးလိုက်စမ်း ... အဲ
... ဟုတ်ပြီ"

"ဒီမှာ ကြည့်၊ ဆိုလိုတာက လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကြားမှာ စောင်းကြိုး
၄ ပင် အမြဲဝေးကွာ ခြားနားနေရမယ်နော်"

"သမီး သဘောပေါက်ပါပြီ အဘ... လက်ညှိုးက ၂ ဆိုရင်၊ လက်မက
၇ နေရာ၊ လက်ညှိုးက ၃ ဆိုရင် လက်မက ၈ နေရာ... ၄ ဆို ၉ နေရာ
... ကြားမှာ လေးကြိုးအမြဲခြားပြီးတီးရင် လက်မက နံပါတ် ၁၆ ကြိုး
ရောက်တဲ့ အခါ လက်ညှိုးက ၁၁ ကြိုးမှာ ရှိနေရမယ်ပေါ့နော် ... အဘ"

"ဟုတ် လိုက်လေ သမီးရယ်... လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကြားမှာ အမြဲ
လေးကြိုးခြားရမယ်၊ လက်မက ဖယ်တီးရမယ်၊ လက်ညှိုးက ကပ်ထား
ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ လက်ညှိုးမကွာစေရဘူး။ လက်ညှိုးအပေါ်တက်ရင်
လက်ရွေ့စရာမလိုဘူး။ တံထောင်ကို နောက်ဆုတ် ဆုတ်သွားရမယ်။
ဟောဒီလို... ဟောဒီလိုနော် အဘ"

ညင်းနွဲ့သာယာသော စောင်းကြိုးခတ်သံလေး ခပ်ခြားခြားထွက်လာ
သည် ။

အဘိုးကြီးနှစ်ဦး၏ နှလုံးအိမ်ဝယ် စောင်းညှင်းသံသာ
ငြိမ့်ညောင်းစွာ ရိုက်ခတ်ပါသတည်း...

အခန်း။ လေး ။

"ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ နေ့ဆိုရင် ဟောဒီ မိုးကရွာပြီ"

"ငါ့သမီးရယ် မိုးနဲ့ ပြိုင် ရန်ဖြစ်နေတယ်လား။ သမီးမွေးတာကိုက မိုးတွင်းကြီးမှာ မွေးတာပဲ၊ မွေးနေ့လုပ်လို့ မိုးရွာတာ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ"

"သမီးကို မွေးနေ့တုန်းကလည်း မိုးတွေက တအားရွာတာပဲဆို... ဟုတ်လား... ကြီးကြီးတင့်"

"ဟုတ်တယ်သမီး... အေးမြစေတဲ့ အတိတ်နိမိတ်မိုးပေါ့ကွယ်"

"ဘယ်ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ မေမေဆုံးတဲ့ နေ့ကလည်း ရွာလိုက်တာ။ အသုဘချတဲ့ နေ့ကများ တစ်မိုးလုံးပြိုကျသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သမီးအတွက် မိုးဟာ အမင်္ဂလာပဲ"

"ဒီလိုမပြောရဘူးသမီးရဲ့ ၊ ဒီလိုစွဲမှတ်မထားရဘူး၊ မောင်သက်မောင်က သမီးကို မိုးရွာတဲ့ နေ့မှာ မွေးလို့ မိုးပွင့်လေးလို ဖြူစင်တဲ့ သမီးလေးလို့ မှတ်ယူအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြီး အမည်ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့မှ မိုးရွာတာ ဘာဖြစ်လဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုက်ထဲမှာ စားကြသောက်ကြနဲ့ ပိုပြီးတောင် ပျော်စရာကောင်းဦးမှာ ပါ"

"သမီးကတော့ မိုးကိုမချစ်ပါဘူး။ မိုးရွာတာမြင်ရင် စိတ်ညစ်တယ်"

"အခြားနေ့မှာ စိတ်ညစ်ချင်ညစ်၊ ဒီနေ့တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး နေလိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ မောင်သက်မောင်က သမီးပျော်ရွှင်စေချင်လွန်းလို့ ၊ စီစဉ်ပေးထားလိုက်တာတွေလည်း ကြည့်ပါဦး"

ရှစ်မိုင်ရှိ နာမည်ကြီး တရုတ်ဟော်တယ်တစ်ခုမှာ ချက်ပြုတ်သူ Cook (ကွတ်)နှစ်ယောက်နှင့် အကူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားပါ၏။ သူတို့ ပေးထားသော စာရင်းအတိုင်း သားငါး အသီးအရွက်၊ ပုစွန် ကဏန်းနှင့် ခေါက်ဆွဲများ အစုံဝယ်ခြင်းပြီးပါပြီ၊ မီးဖိုချောင်မှာ တရုတ်ချက်ပြုတ်သူ Cook များကိုယ်တိုင် လှီးဖြတ်ခုတ်ထစ်နေကြပါ၏။ ကူညီသူကောင်လေးကလည်း အကွက်ကိုစေ့နေသည် ။

အိမ်ရှေ့တွင် ဗီဒီယို ငှားရမ်းသည့် သူများကလည်း မိုးပွင့်ဖြူတို့ အိမ်မှ ဆိုနိုတယ်လီဗေးရှင်းဖြင့်ပြသရန် စက်များ တပ်ဆင်ပြင်ဆင်နေပါသည် ။ အကိုင်းဒက်(က)မှ လည်း နိုင်ငံခြားတီးလုံးချည်းသာ စတီရီယိုဖြင့် ဖွင့်နေပါသည် ။

ကြီးကြီးတင့်သည် အိမ်ဖော်နှစ်ဦး သူတူမနှင့် အတူ စားပွဲပေါ်၌ ပန်းကန်များ စနစ်တကျ ချနေကြသည် ။

"ကြီးကြီးတင့်... အိုက်စကရင်စည် ဘယ်နေရာထားမလဲ"

"ဪ... လာ... လာဟေ့။ ဒီနေရာမှာ ထားမယ်။ ခွက်တွေလည်း တစ်ခါတည်းဆေးရင်း ထည့်လို့ ရအောင်ပေါ့"

နေလင်းဝေ ကိုယ်တိုင် ရေခဲမုန့်စည်ကို မ,၍ လက်ဆေးစတီးခွက်ဘေးတွင် ချပါ၏။

"စပျစ်သီးနဲ့ သစ်တော်သီး လောက်ပါ့မလား။ ကြည့်ပါဦး... ကြီးကြီးတင့်"

"လောက်ပါတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ပလတ်စတစ်အံဆွဲနဲ့ ၊ အပြည့်ပဲဟာ"

ရေခဲသေတ္တာကို သူဖွင့်ကြည့်သည်။ ။

"သစ်တော်သီးတွေတောင် စိပ်ထားပြီးပြီပဲ။ အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ"

"မလိုပါဘူး... မောင်နေလင်း။ သူ့ဧည့်သည်တွေလာမှ မီးဖိုလုပ်ငန်းစ၊မယ်လေ။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်ဦးမယ်"

ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းကူးတံခါးဝတွင် ဦးသက်မောင်ရပ်နေပါ၏။

"ဆရာ... နားနေပါ။ လိုသမျှအားလုံး ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးပါပြီ"

သူ့ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ထွက်သွားပြီး သူငှားလာသော ဗီဒီယို ဗီတာမက် စက်သမားများ အနီးမှာ ရပ်ရင်း...

"အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ လိုတာပြောနော်"

"စမ်းနေတုန်းပဲ ကိုနေလင်းဝေ။ အဆင်မပြေရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လက်မ တီဗွီကို ပြေးယူရမှာပဲ"

"အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ။ ကားလည်း အဆင်သင့်ပဲ"

နှစ်ရာ့ငါးဆယ်နှင့် တစ်နေ့တာငှားထားသော တိုယိုတာဟိုင်းလက်(စ်)ကားကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ သတိရသွားသည်။ ။

ကားရှေ့ခန်း မောင်းသူဘေးသို့ ပြေးပါ၏။ တိုက်ဆီသို့ အပြန်လမ်းတွင် သူ့လက်၌ တိတ်ခွေငါးခွေပါရှိလာသည် ။ ခေတ်ဟောင်း၊

ခေတ်ပေါ်၊ စတီရီယိုနှင့် နိုင်ငံခြားတေး၊ အစုံ ပါရှိသည်။ ။ ကက်ဆက် ရ
ကော်ဒါတင် မှန်ဖီရိုပေါ်တွင် သူထားလိုက်သည်။ ။ မိုးပွင့်ဖြူ ကြိုက်ရာက
ဏ္ဍကို ရွေး၍ ၊ ဖွင့်နိုင်ရန် အဆင်သင့်ထားပေးလိုက်ခြင်းပါ။

ဦးသက်မောင်သည် မွေးနေ့ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ထက် နေလင်း
ဝေ၏ စေတနာပါသော ဖိဖိစီးစီး ဆောင်ရွက်မှုများကို စူးစူးစိုက်စိုက် လို
က်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ။

တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု ကြီးမားသော ဦးသက်မောင်ထံသို့ လင်းလက်
သော အတွေးသစ်တစ်ရပ် ဝင်ရောက်လာပါသတည်း။

"မှတ်မိလား၊ ဂျီပြား ကိုးတန်းတုန်းက သူ့အိမ်ကို တိုင်စာရောက်လို့
သူ့အဖေ ဆိုက်ကားသမားကြီး ခေါ်လာတာလေ"

"အဟား... ဟား... ဟား"

နုတ်ခမ်းတိုင်းမှ ရယ်သံများ ပြိုင်တူထွက်လာကြသည်။ ။

"ခွေးကောင်တွေ... ငါ့မကောင်းကြောင်းဆို ရှေ့တန်းတင်ပြီး"

တင်ပါးပြား၍ ဂျီပြားဟု တင်စားထားသော ‘မင်းအာကာမောင်’သ
ည် ပြည်ထောင်စုရိပ်သာတွင် နေပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ ခွဲစိတ်ပါရဂူ
ဆရာဝန်ကြီး၏ သားဖြစ်သည်။ ။ မိခင်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ဆရာမပါ
။

တိုင်စာကို ဖြတ်ယူထားလိုက်သည်။ ။ ကျောင်းပြေးလွန်းပြီး ၆ ဘာ

သာလုံးကျ၍ မိဘလာတွေ့ပါဟူသော မှာ ကြားချက်နှင့် ရီပို့ကဒ်ကို ကိုင်
လျက်...

ဆင်းဒဝစ် (ယခု ဗိုလ်ရာညွန့်)လမ်းထိပ်မှ အသားနားဆုံးဆိုက်ကား
ဆရာတစ်ဦးနှင့် ညှိနှိုင်းသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုက်ကားဆရာသည် သူရှာ၍ ငှားလာသော တို
က်ပုံအင်္ကျီသစ်နှင့် ၊ သူပေးထားသော ပုဆိုးသစ်နှင့် ခပ်တည်တည်ပင်
ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ကျွန်တော်... မင်းအာကာရဲ့ ဖခင်ပါ ခင်ဗျာ"

ရုံးခန်းနှင့် အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ 'သူ့အဖေ ဟုတ်ရဲ့ လား'ဟု စူးစမ်း
လိုသော်လည်း မေး၍ မသင့်သောမေးခွန်းမို့ သူ့အဖေအစစ်ဖြစ်လျှင်
အားနာစရာဟူသော စိတ်ဖြင့်သာ ဆရာမကြီးက...

"ခုလို လာတွေ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက် ကျောင်းမှန်မှန်တ
က်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါ"

ဟူသော ပို့ချက်ချလောက်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ၏။ ပြန်ထွက်လာချိန်
တွင် ဆိုက်ကားဆရာကြီး နေ့တွက်ကိုက်သွားသည်။ ။ လန်ကစ်စတာ (
ယခု နဝဒေး)လမ်းပေါ် ပြန်အရောက်တွင် သူ့အိမ်အတွင်းသို့ နီကျင်ကျင်
စက္ကူတစ်ရွက် ရောက်ရှိလာသည်။ ။

အဖေ... ငှားခ တစ်ဆယ်ပါ။

"ကုလားမ ငိုပြီး ပြန်သွားတဲ့ နေ့ရော မှတ်မိကြသေးလား"

"အောင်သိန်းဦးနော်... နင်... 'ခင်ဖြူစင်'ကို
လိုက်တုန်းကအကြောင်း ငါလည်း ပြောမှာ သိလား"

သိပ်လှသော်လည်း အသားနည်းနည်း ညှိသဖြင့် ကုလားမဟု
ခေါ်ကြသော သန္တာညိုထွန်းက ကြက်သားလုံးကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့်
ထောက်ယူရင်းက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဟောက်လိုက်သည်။

"ပြောပါလား... ဟ... ခင်ဖြူစင်ကို မကြိုက်လို့ မလိုက်တော့တာ
ဘာဖြစ်လဲ"

"အောင်မယ်၊ နင့်... အကြောင်း မသိရင် ခက်မယ်"

"ပြောစမ်း သန္တာ၊ ငါတို့ မသိသေးဘူး"

"သူပေါ့... အတန်းမတက်ဘဲ ခင်ဖြူစင် အတန်းရှေ့က သုံးလလော
က် ဆက်တိုက်သွားသွားရပ်နေတာ၊ ကြည်ခါနီးဆဲဆဲမှ ဘာဖြစ်လဲ သိ
လား"

"ပြော"

"အီကိုက 'သွယ်မာအေး'ကို လမ်းကြိုလို့ လိုက်တယ်လေ၊ ခင်ဖြူစင်
နဲ့ က ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းတည်း ကွဲတာ၊ သူမသိဘူး။ ခင်ဖြူစင်က သူနဲ့
ကြည်တော့မယ်ပဲလို့ သူ့အစ်မကို ပြတော့၊ 'ဟဲ့... အဲဒါ ငါ့ကိုလည်း လို
က်တယ်'လို့ ပြောတော့၊ ခင်ဖြူစင် ဒီကောင့်ကို အပြတ်ပြောလွှတ်တာ နှ
စ်ယောက်စလုံး လွတ်ရော"

"ရယ်သံ သိပ်မလျှံ"

"အဲဒါ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ဖြစ်တာ ကုလားမ။ တရားနဲ့ ဖြေလို့ ရတ
ယ်၊ နင်... အဖြစ်က အ-ထ-က တုန်းက"

"တော်နော်... အောင်သိန်းဦး"

"ပြောဟေ့... ပြော"

"တို့ မေ့နေပြီ"

"တို့ ငါးတန်းနှစ်ထင်တယ်... မိုးတွင်းကြီး သရက်သီးတွေစားပြီး ချီး
တွေပန်းတာလေ"

"ကဲ..."

ဇွန်းနှင့် လှမ်းခေါက်သော်လည်း ဂျပန်မင်းသား ဆန်နီရှိဗာ၏ အက်
ရှင်ဖြင့် အောင်သိန်းဦးက ရှောင်လိုက်သည်။ ။

"မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ... လက်နှစ်ချောင်း ထောင်သွားတဲ့ ကုလားမ ပြန်
မလာ၊ ပြန်မလာနဲ့ လိုက်ရှာကြစမ်းဆိုတော့ အိမ်သာရှေ့မှာ စကပ်တစ်ခု
လုံး ချီးတွေပေလို့ ထိုင်ငိုနေတာ..."

"တော်ကြဟယ်... ငါတကယ်စိတ်ဆိုးတယ် သိလား"

ကုလားမ အမည်ခံ သန္တာညိုထွန်းက နီသောမျက်နှာကို
စူပစ်လိုက်ပြီး ထမင်းဝိုင်းမှ ထသွားသည်။ ။

"အိမ်သာကိုလား"

အားလုံး ဝိုင်းဟားကြသည်။ ။

"ကြီးကြီးတင့်ရေ... ပေနေတာတွေ ဆေးပေးလိုက်စမ်းပါ"

သန္တာညိုထွန်းမှာ ကလေးဘဝက အဖြစ်မှန်မို့ သူ့ရှက်စိတ်မွန်စွာ သူ
ငယ်ချင်းများ နားမှ ထသွားသဖြင့် ဝိုင်းအော်ကြတော့သည်။ ။

"ဟဲ့... ဘာတွေပေသွားလို့ လဲ... ဘယ်မလဲ၊ ကြီးကြီးတင့် ဆေးပေး
ပါ့မယ်"

မီးဖိုခန်းထဲမှ အော်သံကြားသဖြင့် အရေးတကြီး ထွက်လာရှာသော
ကြီးကြီးတင့်စကားကြောင့် ကျယ်လောင်သော ရယ်သံများ အရှိန်မသေ

တော့...

"အလကား ကြီးကြီးတင့်ရေ... 'အောင်သိန်းဦး'နဲ့ 'ဝဏ္ဏစိုး'တို့ သန္တာကို စ,နေကြတာ..."

မိုးပွင့်ဖြူမှာ ထသွားသော သန္တာညိုထွန်းကို လိုက်ခေါ်ရသည် ။ သန္တာနှုတ်ခမ်းစူလေ... သူတို့ ဟားကြလေပါ။

"တော်ကြဟယ်... ဟင်းတွေစုံပြီ။ စားကြလေ၊ ခေါက်ဆွဲများများ စားကြဦးနော်"

မိုးပွင့်ဖြူမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆုံရသဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုများ နှင့် လှိုက်ပြည့်နေသည် ။ ကို့(စ်) အလိုက်ချပေးသော တရုတ်ဟင်းလျာစုံကို သူ မစားနိုင်၊ သူငယ်ချင်းများ အားပါးတရ စားနေကြသည် ကိုဖြင့် ကြည်နူးမဆုံးနိုင်အောင်ပါ။

"ဒါနဲ့ တို့ ဘွဲ့ယူဖို့ လည်း ဝေးဦးမယ် ထင်တယ်နော်။ ငွေသွင်းဖို့ တောင် မကြေညာသေးဘူး"

‘စုစုဝင်း’က၊ သန္တာညိုထွန်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး သူငယ်ချင်းစိတ်ပြေရန် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည် ။

"ငါတော့ ဘွဲ့ယူရမှာ တောင် အားနာတယ်"

ရေတင်အောင်က ပါးစပ်ပြည့်စားရင်း မဲ့၍ ပြောလိုက်သည် ။

တင်အောင်တို့ မိဘများက သိမ်ကြီးဈေးတွင် ပုစွန်ခြောက် ငါးခြောက်ဆိုင်ထွက်တယ်။ တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းများ သူ့အိမ်သွားခိုက် တင်အောင်မိခင်က ပုစွန်ခြောက်များ အရောင်လှ၍ အလေးချိန်တိုးစေရန် ရှောက်သီးရည်နှင့် ရေရိုးရိုး ထိုးနေသည် ကို မြင်သဖြင့်...

‘မင်းတို့ က ရေနဲ့ ကြီးပွားတာပဲ’ဟု ပြောကြရာမှ ‘ရေတင်အောင်’ဖြစ်လာသည်။ သူနှင့် ဆက်နွယ်လျက် ‘လေ... လှဦးထွန်း’ဟု လည်း ရှိသေးသည်။ သူမိခင်က စိန်ပွဲစားမို့ လေနှင့် စီးပွားရှာသည် ဆိုပြီး လေလှဦးထွန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ဤသူငယ်ချင်းဝိုင်းမှာ လေလှဦးထွန်း မပါတော့။ သဘောလိုက်သွားလေပြီ။

"မင်းစကား ဆက်ပါဦး၊ ဘာလို့ ဘွဲ့ယူရမှာ အားနာတာလဲ"

မျက်မှန်နဲ့ ပိန်ပိန်သေးသေးလေးမို့ ‘ညှပ်စိ’ဟု ခေါ်ကြသော ‘အဂ္ဂက’မေး၍ ...

"မတန်လို့ လေကွာ... ပရယ်တီကယ်(လ်) မှန်မှန်ဝင်ပြီး သူများ လုပ်ပြီးသား ကူးချတာ၊ လက်ချာက... ဆရာတွေဆို ငါမမြင်ဖူးလိုက်ဘူး"

ရေတင်အောင်ကဲ့သို့သော သူများ ဝိုင်းဟားကြပါ၏။

"နင်တို့ ထဲမှာ ခိုးမချဘဲအောင်တဲ့ ကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး"

သန္တာညိုထွန်းက မကျေနပ်ဆဲမို့ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဟ... တက္ကသိုလ်ရဲ့ အဋ္ဌာရသထဲမှာ ခိုးချနည်းပါ ပါသင့်ပြီ။ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပြီး ‘အောင်တင့်လွင်’တို့ များ ထူ၊ပါကွာ... ကျခဲတယ်။ သူ့ဘေးက ကောင်မလေး မမေးရဲလို့ တဲ့။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာ အရှက်နည်းတဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိရတယ်"

"ဪ... ခိုးချတယ်ဆိုလို့ ... ဒီအက်(စ်)အေ ဝင်သွားတဲ့ ‘သွဲ့ထူး’သွားသတိရတယ်"

"ရှင်းစမ်း"

"ဖတ်(စ်)ရီးယားတုန်းကပါ။ ခိုးချဖို့ စာတွေ သူပေါင်မှာ ရေးလာတယ်လေ။ မိုးကရွာ ဘတ်(စ်)ကားကို တိုးစီးပြီး စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်တော့ အားကိုးတကြီး သူပုဆိုး လှန်ကြည့်လိုက်တာ... စာတွေအကုန်ပျက်ကုန်လို့ ကျရေဦး"

"တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲဆိုတာ လက်ရုံးရည်ရော... နှလုံးရည်ပါ အသုံးချတတ်ရတယ်။ ဘေးခုံ၊ ရှေ့- နောက် ကြားလောက် သိလောက်အောင် ကစ်တတ်၊ ကန်တတ် ရသေးတယ်။"

"သူခိုးတွေ တော်ကြတော့ဟာ"

စုစုဝင်းက ထဟောက်သည် ။

ခဏမျှသာ ငြိမ်သွားပြီးနောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မကောင်းကွက်ကိုရှာ၍ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်နေကြပြန်သည် ။

"တို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ငါ့မွေးနေ့ပွဲမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် နည်းကုန်ကြပြီနော်"

"အေး တချို့လည်း အလုပ်ဝင်၊ နိုင်ငံခြား အပြီးထွက်သွား၊ သင်္ဘောလိုက်သွားနဲ့ "

"အေမီ'နဲ့ 'နွယ်နွယ်ဦး'တို့ က ယောက်ျားရကြလို့ မလာနိုင်တော့ဘူး"

"မဆိုင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားရလည်း လာပေါ့"

"ဪ... အေမီက ဆည်မြောင်းအင်ဂျင်နီယာနဲ့ ရပြီး ပရောဂျက်ရှိရာ တောမှာ နေရတယ်။ နွယ်နွယ်ဦးကတော့ ဆင်းရဲရှာတယ်... လေဟာပြင်မှာ ဆေးရောင်းနေတယ်... ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ "

ဟာသများမှ သည် ရုန်းကန်စပြုနေရသော သူငယ်ချင်းများ ၏ ဘဝများ သို့ ရောက်လာကြသည့် အခါ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်လာကြတော့သည်။

။

ကျောင်းမှ ထွက်စမို့၊ အတည်မကျသေးသော ဘဝလမ်းခွဲထိပ်မှ မိမိတို့ ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အလေးနက် တွေးတောတတ်လာသူများ ရှိသလို၊ ရေတင်အောင်တို့ ၊ အောင်သိန်းဦးတို့ ဆိုလျှင် ရယ်စရာကို ရှာကြ၍ အမြဲနောက်ပြောင်... မြူးပျော်နေကြသူများ သာ။ မိုးပွင့်ဖြူတို့ သာ အောင်သွားပြီး သူတို့ က တတိယနှစ်မှာ ရှိနေကြဆဲ...

"ကဲ... တော်ပြီကွာ... ငါတော့ အာဘာ (ABBA)ရဲ့ စတိတ်ရှိုးပဲ သွားထိုင်ကြည့်တော့မယ်"

စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ 'အေးဝင်းမြင့်'က စားပိုင်းမှ အလျင်ထပြီး TV ရှေ့မှ ခင်းထားသော ခုံများ ဆီသို့သွား၍ အဲန်နာ၏ တေးများ စတင်နားထောင်တော့သည် ။

Abba in Japan မို့ A နှင့် စသော အဲန်နီနှင့် အဲန်နာ... အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံး အထူးကြိုးစား သီဆိုနေဟန် မြင်ရသည် ။

နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထလာကြသည် ။ စုံလင်လှသော စားသောက်ပွဲရှည်ကြီးမှာ ပွေ့ပွေ့ပေကျလျက်...။

အိုက်စကရင်များ ၊ ကိတ်များ ၊ သစ်သီးစုံများက အနားသို့ အဆင်သင့် ရောက်လာပါ၏။

"မိုးပွင့်ဖြူရယ်... နင့်အဘိုးကြီးက နင့်ကို တကယ်ချစ်တယ်နော်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"တို့ များ ငယ်ငယ်ကတည်းက နင့်မွေးနေ့ဆို အမြဲကောင်းကောင်း

လုပ်ပေးဆို ခုချိန်ထိပဲ"

"ဖေဖေက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ"

"အေး... ဒီနေ့ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ဟာ ထောင်ကျော်မယ် မိုးပွင့်ဖြူ၊ တို့လို ဝင်ငွေနည်းတဲ့ မိသားစုအဖို့ တော့ သုံးလစာလောက် စားလို့ ရတယ်"

စုစုဝင်းကို မိုးပွင့်ဖြူ ငဲ့ညာစွာ ကြည့်မိသည်။ ။

"အန်ကယ်က သိပ်လည်း မကျန်းမာဘူးလေ၊ နင်ငယ်ငယ်လေးက တည်းက မိန်းမဆုံးသွားတာ။ မိန်းမ ထပ်မယူရှာဘူး။ နင့်ဆိုလည်း လိုလေသေးမရှိ ထားပေးရှာတယ်။ နင့်အဘိုးကြီး ကျေးဇူးတရားကို တို့တွေထက် နှစ်ဆပိုသိပါ မိုးပွင့်ဖြူ၊ သူဟာ ဖခင်နေရာရော မိခင်နေရာက ပါ နှစ်ယောက်စာ နင့်အတွက် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံရင်းနှီးပေးထားရှာတာ"

လေးနက်သော စုစုဝင်း၏ စကားသည် မိုးပွင့်ဖြူ၏ အသိဉာဏ်အတွင်းသို့ ကျောက်စက်ကျရေလို အေးငြိမ်းလွန်းစွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဝင်လာလေသည်။ ။

မိုးပွင့်ဖြူပါမှ သူငယ်ချင်းပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ပွတ်ပွတ်ညံ့အောင် ဆူနေပါ၏။ လူသုံးဆယ်စာလောက် ချက်ပြုတ်ထားသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလာနိုင်သူ များ နေသည်။ ။ သည် သို့ဖြင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်းများ သည် ‘ကျောင်း’ဆိုသော စုဝေးနေရာမှ သည် ...

ဖြာထွက်သွားသော ဘဝလမ်းခွဲများ အတိုင်း ကျောင်းကြီးကိုကျောခိုင်း၍ လျှောက်သွားရင်းက အချင်းချင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားကြရပေတော့မည်။

သည် အထဲတွင် သည် နေ့ လူငယ်နှင့် လူလတ်ရွယ်၊ ထက်ဝက်လော
က်တွင် ‘သဘောသား’ရောဂါများ ပြိုင်တူခံစားနေကြရကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ ။

ထွက်ခွင့် ရပြီးသွားသူများ ၊ ထွက်ရန် နီးကပ်နေသူများ ၊ တစ်နေသူ
များ ၊ ကြိုးစားနေသူများ ၊ ပွဲစားနှင့် အကြိတ်အနယ် စကားပြောနေရသူ
များ ၊ မိဘကပါ ငွေနှင့် လိုက်ပေးနေသူများ ၊ ငွေမတတ်နိုင်၍ ကြံစည်
နေဆဲလူငယ်များ ၊ စိတ်ကူးယဉ်စနှင့် စိတ်ကူးယဉ်နေကြသူများက ရန်
ကုန်မြို့၏ ရပ်ကွက်တိုင်း လမ်းတိုင်းလိုတွင် ရှိနေကြရုံမကတော့။ နယ်
လူငယ်များ ဆီသို့ပါ ဤဝေဒနာ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။

မိုးပွင့်ဖြူဆီလာကြသော သည် နေ့ သူငယ်ချင်းငါးယောက်တည်းတွ
င် သုံးယောက်က လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေကြပါ၏။ တစ်ယောက်က
PMG စတက်နေသည်။ ။ စပါယ်ရှယ်အောင်ရန် အသံဖမ်း အသံပို့နိုင်ဖို့ အ
တွက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်တန် သူ့စက်ကလေးနှင့် နားအူအောင် တတိတိနှိ
ပ်နေကြောင်းလည်း ချွတ်ကြသည့် အထဲတွင် ပါဝင်ပါ၏။ နှစ်ယောက်က
Cadet နှင့် ထွက်ပြီး သူက R.O ရေဒီယိုအရာရှိဖြင့် ထွက်နိုင်ရန်
အကြံကြီးကြီးကြံနေသူပါ။ ABBA ၏ စတိတ်(ချ်)ရှိုးပြီးချိန်တွင် နိုင်ငံခြား
၌ အလစ်ဘောက်ဘုရင်မပင် သူ့ဆွေတော်မျိုးတော် မြေးကလေးများ နှင့်
သွားကြည့်ခဲ့၍ နာမည်ကြီးနေသည် ဆိုသော Super Man စူပါမန်း လူစွ
မ်းကောင်း ဇာတ်လမ်း စတင်ပြသသည်။ ။

သူပြီးလျှင် အနောက်တိုင်း၌ ယနေ့တစ်ကျော့ ပြန်ခေတ်စားနေသော
သရဲကားနှစ်ကားကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေပါ၏။ ဘုရားသခင် ကျိန်စာ
သင့်သော Oweman အိုမန်း အပိုင်းတစ်မှ သုံးအထိလည်း ငှားရမ်းထား
သည်။ ။ သူငယ်ချင်းများ အချိန်ရသလောက် အချိန်ပြည့် ကြည့်ချင်ရာ

ကြည့်နိုင်ရန်ပါ။

နေလင်းဝေ၏ မိတ်ဆွေများ ထံမှ နှင့် ၊ တစ်ခွေ အစိတ်ဖြင့် ငွေနှင့် ငှားရမ်းထားသည် များ လည်း ပါရှိပါ၏။

ထိုတစ်နေ့လုံး မကုန်နိုင်မခမ်းနိုင်အောင် အလျှံပယ် အစားအသောက်များ နှင့် ...

နားဆင်စရာ...

ရှုမြင်စရာ ကဏ္ဍများ စွာနှင့် အတူ...

မိုးပွင့်ဖြူနှင့် သူငယ်ချင်းများ တို့ ၏ ရယ်မောသံသည် သာ တစ်အိမ်လုံး လျှံလျက်ပါ။

အသက်နှစ်ဆယ် တင်းတင်းပြည့်သွားသော သမီးလေးမိုးပွင့်ဖြူ၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာရက်မှ သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး...

ယနေ့လိုပင် ပြည့်စုံခြင်းများ စွာဖြင့် ပြုံးပျော်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေဟူသော ဦးသက်မောင်၏ စေတနာတို့ သည် ...
